

τοῦ, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον ἡγάπα περιπαθῶς τὴν καλλιέπειαν. Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ διετέλει ἀπρόσιτος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου, ἀλλ' ἡ φαντασία ἦτο λαμπρά· ἡ πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν εὐλάβεια αὐτοῦ δὲν ἴσχυε νὰ ἀποτρέψῃ τὸν ἄνδρα ἀπὸ τῶν θελημάτων τῆς εὐγλωττίας, καὶ αὐτὸς, ὁ τῆς Καππαδοκίας ἀρχιερεὺς, δὲν ἐδίσταζε νὰ πέμπῃ πολυαριθμούς μαθητὰς εἰς τὸν ἐθνικὸν σοφιστὴν Λιβάνιον, παρακαλῶν μὲν νὰ κοσμήσῃ αὐτοὺς διὰ τῆς περὶ τὸν λόγον κομψότητος, πεποιοῦς δὲ ὅτι βραδύτερον θέλει αὐτὸς μεταδώσει αὐτοῖς τὴν τῶν πεποιθήσεων δύναμιν. Καί τοι τοσοῦτον ἔχων βαθεῖαν πίστιν, ἡγνόει ἴσως ὅτι ἡ ἀπλαστος συγκίνησις δὲν ἔχει ἐπὶ τέλους χρεῖαν πολλῆς περὶ τὸ λέγειν ἐπιστήμης ἵνα ἀρπάσῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροατῶν. Κατ' εὐτυχίαν ἐνῶ ἡ φιλοκαλία αὐτοῦ ἦτο ὁπωροῦν ἐπιτετηθευμένη, αὐτὸς ἔγραφε πολὺ ἀφελέστερον. Μυθεῖς διὰ τῆς ἱερωσύνης εἰς τὴν μελέτην τῶν παθῶν καὶ τῶν νοσημάτων τῆς ψυχῆς, ἐν οἷς ὁ δαιμόνιος τοῦ Ἀριστοτέλους νοῦς ἐζητεῖ τὰς ἀρχὰς τῆς εὐγλωττίας, ὁ Βασίλειος ἀνεύρισκεν ἐν αὐτοῖς, ἵνα εἰκονίσῃ καὶ συγκινήσῃ τὸν ἄνθρωπον, τέχνην τελειοτέραν τῆς τέχνης τῶν σοφιστῶν οὐς ἀπεθαύμαζε.

Πολλὰ τῶν ὁμιλιῶν αὐτοῦ δὲν εἶναι εἰμῇ πραγματεία ἡθικὰ κατὰ τῆς φιλαργυρίας, τοῦ φθόνου, τῆς ἀσωτείας, ἀλλ' ἡ εὐαγγελικὴ τοῦ ῥήτορος χάρις περιβάλλει τὰ τετριμμένα ταῦτα θέματα διὰ καινοπρεποῦς τινος χαρακτῆρος. Ὁ μέγας Βασίλειος εἶναι πρὸ πάντων ὁ ἱεροκέρυξ τῆς ἐλεημοσύνης, ὑπὲρ πάντα ἄλλον νοήσας τὸν ἐξαιρετὸν ἐκείνον τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου χαρακτῆρα, τὸν συνεπαγόμενον τὴν κοινωνικὴν ἰσότητά διὰ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Εἰς τοῦτο δὲ μάλιστα θαυμασίως ἠυδοκίμησεν, εἰς τὸ νὰ μαλᾶξῃ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὸ νὰ καταπέσῃ αὐτοὺς νὰ τείνωσι χεῖρα βοηθείας πρὸς ἀλλήλους. Ἀλλὰ δὲν εὐδοκίμει ὀλιγώτερον περὶ τὴν περιγραφὴν τῆς βραχύτητος τοῦ βίου, τῆς ματαιότητος τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, τῆς μετανοίας ἣν συνεπάγονται αἱ ἀθώοι τῶν κόσμου τούτου εὐχαριστήσεις, κατορθώσεις καὶ μετὰ τοὺς ἀρχαίους φιλοσόφους ν' ἀναδειχθῇ εὐγλωττος ἐπὶ τοῦ μονοτόνου τούτου θέματος τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν. Πηγὴ δὲ τῆς περὶ ταῦτα εὐγλωττίας αὐτοῦ εἶναι ἡ παλαιὰ διαθήκη, τῆς ὁποίας ἀσμένως δανεῖζεται τὴν ποίησιν, ποίησιν ζωγραφικώτεραν καὶ τολμηροτέραν τῆς ἑλληνικῆς· ἀλλ' εἰς τὰς ζωηρὰς τῆς ἐβραϊκῆς μούσης εἰκόνας, ἀναμειγνύει τὸ τρυφερόν ἐκεῖνο πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα αἰσθημα καὶ τὴν ἐν τῇ ἐνθουσιασμῷ ἐκείνῃ μαλακότητα ἣτις ἀποτελεῖ τὸ κύριον τῆς κινήσεως διαθήκης κάλλος. Στρέφων τοὺς ὀρθόκλυτους πρὸς τὸν οὐρανὸν, προτείνει χεῖρα ἐπικούρου εἰς πᾶσαν δυστυχίαν, διότι θέλει νὰ παρὰμυθήσῃ ἅμα καὶ

νὰ διδάξῃ. Ἐντεῦθεν ἡ ἀκατανόητος ἰσχὺς ἣν οἱ λόγοι αὐτοῦ εἶχον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ. Ἀσθενὴς τὸ σῶμα καὶ κατατηκόμενος ὑπὸ τῆς δυνάμει, δὲν ἔπαισε ποτὲ κηρύττων ἀδιακόπως καὶ περιοδεύων· τοσοῦτον διακκῆς ἦτο ὁ ζῆλος τοῦ ἀνδρός. Ὅτε δ' ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τῇ πρώτῃ ἰανουαρίου 379, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ ἐκκλησία ἡμῶν πανηγυρίζει ἔκτοτε κατ' ἔτος τὴν ἐνδοξον αὐτοῦ μνήμην, ὁ λαὸς τῆς ἐπαρχίας ὀλοκλήρως συνεδράμειν εἰς τὴν ἐκφορὰν αὐτοῦ. Εἰδωλολάτραι καὶ Ἰουδαῖοι συνέκλυσαν τὴν ἡμέραν ταύτην μετὰ τῶν χριστιανῶν, διότι διετέλεσεν εὐεργέτης ἀπάντων. Τοιαύτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ τοῦ πλήθους συρροή, ὥστε οὐκ ὀλίγοι ἀπέθανον ἐκ τοῦ ὠθισμοῦ καὶ τῆς συγκλονήσεως· καὶ οἱ τοιοῦτοι ἐμκακρίζοντο ὑπὸ τῶν ἐπιζώντων, ὡς ἀζιωθέντες νὰ συναποθάνωσι μετὰ τοσοῦτον ἱεροῦ ἀνδρός, καὶ ὠνομάζοντο, ἕνεκα τῶν σωζομένων ἔτι ζωηρῶν τῆς εἰδωλολατρείας ἀναμνήσεων, «θύματα ἐπιτάφια.» Τοιαύτη εἶναι ἡ τοῦ ἀθανάτου ἐπισκόπου Καισαρείας εἰκὼν, οἷα συνάγεται ἐκ τῆς ἀκριβοῦς μελέτης τοῦ βίου αὐτοῦ καὶ τῶν ἔργων. Ὅπόσον ἡ εἰκὼν αὕτη διαφέρει τῆς γελοιογραφίας δι' ἣς ἡ παρ' ἡμῖν δημόδης παράδοσις κατήντησε νὰ παραστήσῃ «τὸν μέγαν τῆς ἀληθείας διδάσκαλον», «τὸ καύχημα τῆς ἐκκλησίας», «τὸν ἔνθεον τῆς οἰκουμένης φωστῆρα», ἐν τοῖς ὀχλοῖς ἐκείνοις ἄσμασι τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε δὲν παύουσι περιεσπόμενα τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου εἰς τὰ χωρία, εἰς τὰς κόμας καὶ εἰς τὰς πόλεις ἡμῶν! Τοιοῦτος ὅμως εἶναι ὁ λάος· δὲν εἰμπορεῖ νὰ θαυμάσῃ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ ἄνδρας εἰμῇ καταβιβάζων οὕτως εἰπεῖν αὐτοὺς μέχρι τῆς ἰδίας περιωπῆς καὶ ἀτμοσφαίρας. Ἀλλὰ μὴ ψέξωμεν καὶ μὴ καταφρονήσωμεν πάλιν τὸν λαὸν τοῦτον ἀπολύτως. Τοῦλάχιστον ὁ ὄχλος αὐτὸς ἐνθυμεῖται, κατ' ἴδιον μὲν τινα τρόπον, ἐνθυμεῖται ὅμως πάντοτε, καὶ ἀποθαυμάζει, καὶ προσκυνεῖ τὸν ἐξαίσιον ἐκεῖνον ἱεράρχην ὅστις εἶναι ἐν τῶν καυχημάτων τῆς πατρίου ἱστορίας. Ὅπόσον δὲ ἐκ τῶν λεγομένων ἀνωτέρων κοινωνικῶν τοῦ ἔθνους τάξεων, οὐδεμίαν τοῦ ἀνδρός τηροῦσι μνήμην, ἢ τὸ πολὺ εἰς μόνην τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τὴν γνῶσιν περιορίζονται!

Κ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ ΦΥΛΑΞ

I

Λευκὸς οἰκίσκος ὑποκρύπτεται μεταξὺ ἡνθισμένων μηλεῶν. Εἶναι πρωΐα, καὶ ἡ εὐσμος δροσοῦλα ἀναμένει τὸ φίλημα τοῦ ἡλίου, ὅστις ἀπορροφᾷ τὰ δάκρυά της καὶ τὰ μεταφέρει εἰς τὸν οὐρανόν. Πενταχόθεν φωτοβολεῖ ἡ φύσις καὶ προοιωνίζεται ἡμέρα λαμπρὰ συνάμα καὶ γόνιμος.

Ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ πρὸ τῆς φλῆγς ἐμφα-

νίζεται ἀνὴρ, οὐτινος τὸ παιδρὸν πρόσωπον ἐκφράζει προσδοκίαν θεοθαίας εὐτυχίας. Κινεῖται τι ὀπισθεν εὐμεγέθους μηλέας· μειδιᾷ ὁ ἐργάτης, καὶ αἰφνης ἐκ τοῦ δένδρου ἐξορμᾷ, ὡς μὴ κρὰ δρυᾶς, ξανθὸν καὶ χάριεν κοράσιον, ὅπερ βλέπεται μετ' ἡγήρου γέλωτος μεταξὺ τῶν γονάτων τοῦ ἀναμένοντος πατρὸς.

Ἀνταλλάσσουν φιλήματα καὶ θωπείας τοσοῦτον θερμάς, ὥστε ὁ διαβάτης ἀναζητῶν τὴν εἰκόνα τῆς εὐτυχίας, ἤθελε σταματήσει ἐνώπιον αὐτῶν.

— Θὰ πάρω μαζί μου τὴν μικράν, Ἰωάννα, εἶπεν ὁ πατήρ.

Τότε ἐνεφανίσθη ξανθὴ ἐπίσης καὶ ζωηρά, καίτοι ὀλίγον χλωμὴ, χωρική.

— Καὶ πάλιν! εἶπεν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ μικρὸν παράπονον.

— Πῶς, καὶ πάλιν! Χθὲς ἦτο Κυριακὴ καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν θέλεις...

— Ὅχι, πρέπει νὰ ἐκτελεῖ τὰ θρησκευτικὰ τῆς καθήκοντα.

— Οὐδέποτε ἀντέτεινα εἰς τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ πατήρ, ἀλλὰ σήμερον εἶναι καθημερινή· ἄφες μούτην.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ, ἀλλὰ, προσέθηκε μετὰ δισταγμοῦ, — σὺ, τὴν ἔχεις πάντοτε.

— ὦ! εἶπεν ὁ σύζυγος μειδιῶν μετὰ πατρικῆς στοργῆς, μὴ παραπονῆσαι, διότι ἐγὼ ἀδικοῦμαι.

— Σοὶ φαίνεται, ἀχάριστε!

Ἡ μικρὰ κόρη καθημένη μεταξὺ τῶν γονέων ἤκουε σοβαρῶς τὴν ὁμιλίαν. Τὸ βλέμμα τῆς ἐπλανᾶτο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ἐνῶ τὴν δεξιάν αὐτῆς χεῖρα ἐκράτει ἀκόμη ὁ ἐργάτης, διὰ τῆς ἀριστερᾶς εἶχεν ἀρπάσει τὰ δάκτυλα τῆς μητρὸς, καὶ ἐφαίνετο οὕτω διαμοιράζουσα κατ' ἑσας μερίδας τὴν ἀγάπην αὐτῆς.

— Ἐὰν ἤξευρες, ἐπανεέλαθεν ὁ πατήρ, πόσον ταχέως παρέρχεται ἡ ὥρα, ὅταν ἦναι πλησίον μου ἐκεῖ κάτω.

— Καὶ νομίζεις ὅτι δὲν τὸ αἰσθάνομαι, ἐγὼ ἡ ὁποία τόσον στενοχωροῦμαι, ὅταν δὲν τὴν βλέπω ἐπὶ ἡμίσειαν ἡμέραν;

— Ἀλλά! ἔχεις τόσας ἀσχολίας ἐδῶ.

— Καὶ σὺ, μήπως μένεις ἀργός;

Καὶ συγχρόνως, ὡς κινούμενοι ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐπιθυμίας, ἔκυψαν πατήρ καὶ μήτηρ, καὶ μετ' ἀπεριγράπτου χάριτος ἕκαστος αὐτῶν περιέπτυνε τὴν λεπτὴν μέσην τῆς πονηρᾶς κόρης, ἥτις ἐδέχετο τὰς θωπείας μετὰ τοῦ σοβαροῦ ἐκείνου ὕφους τῶν χαϊδευμένων παιδίων.

— Σὺ θὰ ἀποφασίσῃς, μικροῦλα, εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Παλὺ καλὰ. Τὸ παραδέχομαι εὐχαρίστως.

Ἀμφότεροι δὲ, ἐν εἵδει προφυλακτικῆς εἰδο-

ποιήσεως, ἐφίλησαν ἐπανελημμένως τὸ ἀγαπητὸν αὐτῶν τέκνον· καὶ ἔπειτα ἠνάθησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς ἐγκάρδιον καὶ χαρωπὸν γέλωτα. Ἡ σκηνὴ ἦτον ἀξία γραφίδος τεχνίτου. Οὐδὲν ἡδύνατο νὰ ὑπερβῇ τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν χάριν τοῦ ζεύγους ἐκείνου, ἐκουσίως ὑποκύπτοντος εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ εὐφροῦς καὶ ὠραίου κορασίου.

— Λοιπὸν, Ἀγάπη, λέγε.

— Τί; ἠρώτησε τὸ παιδίον εἰσέτι γελῶν.

— Τί θέλεις; νὰ μένης μὲ τὴν μητέρα, ἢ νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν σιδηρόδρομον μὲ τὸν πατέρα;

Ἡ κόρη ἐκύτταξεν ἀλληλοδιαδόχως ἀμφοτέρους, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀποφανθῇ. Ἐπεθύμει νὰ υπάγῃ μετὰ τοῦ πατρὸς, διότι πολὺ διεσκέδαζε τρέχουσα περίξ τοῦ οἰκίσκου τοῦ φύλακος καὶ σκάπτουσα τὸ μικρὸν κηπάριον, ὅπερ εἶχε φυτεῦσαι μεταξὺ δύο σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Ἀφ' ἐτέρου ὅμως, ἐσυλλογίζετο τὴν καλὴν μητέρα τὴν τοσαύτην ἀδυναμίαν πρὸς αὐτὴν τρέφουσαν, ὥστε ἐφοβεῖτο μὴ τῇ προξενήσῃ λύπην.

— Λέγε λοιπὸν, εἶπεν ὁ πατήρ, θὰ σοὶ δώσω...

— Ἀ! μὴν ὑπόσχου τίποτε, διέκοψεν ἡ Ἰωάννα, δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐπηρεάξῃς. Τοῦτο λέγεται ἀπόπειρα διαφθορᾶς.

Καὶ ἐκ νέου ἐπανελήφθησαν αἱ θωπείαι, τὰς ὁποίας ἡγάπα παρὰ πολλοὺς ἢ μικρὰ κόρη, ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ παύσῃ τὴν φιλονεικίαν.

— Λοιπὸν, Ἀγάπη, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ μήτηρ, δὲν θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Ἀλλά... δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ πανούργος.

— Βεβαίως· σ' ἀρέσκει νὰ ἔλθῃς μαζί μου; εἶπεν ὁ ἐργάτης.

— ὦ! μάλιστα.

— Δὲν ἀγαπᾷς πλέον τὴν μητέρα σου; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— ὦ! πολὺ.

Εὗρεθῃσαν εἰς ἀμνηχανίαν. Καὶ αὐτὴ ἡ Ἀγάπη ἐστενοχωρεῖτο· ἡ μεγάλη τῆς χαρὰ παρ' ὀλίγον μετεβάλλετο εἰς λύπην. Μὴ δυναμένη νὰ εὐχαριστήσῃ συγχρόνως τοὺς λατρεύοντας αὐτὴν γονεῖς, ἦτον ἐτοιμος νὰ κλαύσῃ.

Ἡ μητρικὴ καρδιά τῆς Ἰωάννας ἀμέσως ἐνόησε τὴν λύπην τοῦ τέκνου καὶ ἄνευ δισταγμοῦ ἐνέδωκε.

— Πάρε τὴν, Ἀκουρέντιε, πάρε τὴν. Προτιμῶ νὰ τὴν πάρῃς παρὰ νὰ τὴν λυπηθῶ.

Συνεκινήθη τότε βαθέως καὶ ὁ πατήρ.

— Ὅχι, εἶπε, κράτησέ τὴν σὺ, τὸ ἀξίζεις, διότι τὴν ἀγαπᾷς καλλίτερα.

— Καὶ σὺ τὴν ἀγαπᾷς περισσότερον. Ἀς υπάγῃ μαζί σου.

— Ὅχι!

— Σὲ παρακαλῶ τώρα.

Καὶ ἡ πάλιν ἐκ νέου ἤρχισεν, ἀλλὰ πάλιν γενναιότητος καὶ αὐταπαρνήσεως. Τέλος ἡγήθη ὁ

σύζυγος μειδῶν καὶ κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὴν Ἀγάπην, ἥτις ἀμέσως ἀνέλαβε τὴν πρώτην φαιδρότητα. Ὁ Λαυρέντιος ἐφίλησε τὴν γυναικά του.

— Ἀκουσον, εἶπε, θὰ ἔλθῃς νὰ τὴν πάρῃς τὸ μεσημέρι.

Ὁ λόγος οὗτος τοῦ Λαυρεντίου, τὸν ὁποῖον ἴσως ἠλπίζε, καὶ θεοκρίως ἐπεθύμει ἡ Ἰωάννα, τὴν ἐνέπλησε χαρὰς καὶ μυριάκις ἡσπάσθη τὸν σύζυγον καὶ τὴν Ἀγάπην.

Τότε ἀνεχώρησεν ὁ Λαυρέντιος, φέρων τὸν θησαυρὸν τοῦ ἡ κόρη ἐπαίξε σύρουσα τοὺς μακροὺς μύστακας τοῦ καλοῦ πατρὸς καὶ ἐξεκαρδίζετο γελῶσα, ὁσαύκις ἐξέφραζεν οὗτος τὸν πόνον τοῦ διὰ μικροῦ μορφασμοῦ. Ἡ Ἰωάννα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν παρεκκοιλούθησεν αὐτοὺς καὶ ἔπειτα, πλήρης εὐτυχίας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ σύζυγος ἐβιάζετο ταχέως, ὅπως φθάσῃ ἐγκαίρως εἰς τὸν σιδηρόδρομον. Οἱ γινώριμοί του χωρικοὶ καὶ βοσκοί, μακρόθεν ἐχαιρέτων δι' αὐτοῦ ἀστεϊσμοῦ τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος, διότι ὅλοι ἐγνώριζον τὴν λατρείαν τοῦ Λαυρεντίου καὶ τῆς γυναικὸς του πρὸς τὸ μικρὸν καὶ ὥραϊον ἐκεῖνο πλάσμα.

II

Ὁ Λαυρέντιος ἦτον ὑψηλὸς νέος τριάκοντα πέντε περίπου ἐτῶν. Εἶχεν ὑψηροτάτην εἰς τὸν στρατὸν καὶ διετήρει ἀκόμη τὸ εὐχαρὶ ὕψος τῶν στρατιωτῶν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ στήθους τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον, ὅπερ εἶχεν ἀπολαύσει διὰ τῆς γενναϊότητός του, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔνεκα τούτου ἐδείκνυσεν ὑπεροψίαν.

Τὸ βλέμμα τοῦ ἐξέφραζε τὴν ἄκραν τιμιότητα καὶ τὴν εὐλικρίνειαν τοῦ ἀνδρός· ἄλλως, ἦτο γνήσιος ἀντιπρόσωπος τῶν ξανθῶν ἐκείνων ὧν τῆς Δορραίνης, οἵτινες κατέλειπον φήμην ἱπποτικῆς γενναϊότητος ἐν ταῖς τάξεσι τῶν γαλλικῶν συνταγμάτων.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας, ὁ Λαυρέντιος προβιβασθεὶς εἰς βαθμὴν ὑπαξιωματικοῦ, ἐσυστήθη ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ του εἰς ἓνα τῶν ἀνωτέρων μηχανικῶν τῆς Ἑταιρίας τοῦ σιδηροδρόμου. Καὶ πράγματι, δύο μῆνες μόνον παρήλθον καὶ ἔλαβε θέσιν τινα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀγ. Λαζάρου, ἐκ τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγον μετετέθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Καλθαδὸς ὡς φύλαξ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Ταχέως ἀπήλαυσε καλλίστης ὑπολήψεως εἰς τὰ πέριξ χωρία, ἔνεκα τῆς ἀνεπιλήπτου διαγωγῆς καὶ τοῦ ἐλευστοῦ ἐξωτερικοῦ του.

Φυσικῶς τῷ λόγῳ, τὰ κοράσια ἐτρελλαίνοντο δι' αὐτὸν, οἱ δὲ γονεῖς τὴν ἐξετίμων καὶ τὸν περιεποιούντο. Διετέλει ὅμως πάντοτε ὁ καλὸς νέος ἀφελὴς καὶ μετριόφρων, καίτοι γινώσκων ὅτι ἡ δύνατο νὰ ζητήσῃ θαρραλέως τὴν πλουσιωτέραν νέαν τοῦ τόπου· ἀπάντες συνεφώνουν εἰς τοῦτο ὅτι τίμιος καὶ ἐργατικὸς ἀνὴρ εἶναι πολὺ

ἀνώτερος μικροῦ ἀρχοντοχωριάτου ὑπερηφάνου καὶ ἀσώτου.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἐβασάνισεν ἐπὶ πολὺ τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ, διότι πρωῒαν τινὰ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὠραιότερας νεάνιδος τοῦ τόπου, τῆς Ἰωάννας Κουρβίλ καὶ τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον, ἄνευ δισταγμοῦ καθὼς καὶ ἄνευ αὐθαδείας, παρὰ τῆς μάμμης αὐτῆς, ἥτις ἦτον ἡ μόνη συγγενὴς τῆς νέας.

— Φίλε μου, ἀπήντησεν ἡ καλὴ γραῖα, ἡ αἰτησίς σου ἀφορᾷ τὴν Ἰωάνναν καὶ ὅχι ἐμέ· ἐκείνη δὲ εἶναι ἔξω.

— Τὸ ἡξέυρω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐπίτηδες ἐξέλεξα αὐτὴν τὴν ὥραν ὅπως ἔλθω ἵνα σὰς ὁμιλήσω.

— Τότε θὰ τὴν περιμένῃς.

— Μὲ τὴν ἀδειάν σας. Ἀλλ' ὑπάρχει τι εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην τὸ ὁποῖον σὰς ἀφορᾷ, καὶ τι ἀπαραίτητον.

— Καὶ τί;

— Ἀπαιτεῖται ἡ συγκατάθεσίς σας καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀρνηθῇτε.

— Βεβαίως ὅχι, ἐὰν ἀρέσκεις εἰς τὴν Ἰωάνναν.

Ὅτε ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας ὁ ἥρωὺς μας, ἀρπάσας αἶφνης τὴν γραῖαν — ἥτις δὲν ἦτο καὶ βαρεῖα — ἀνύψωσεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὴν ἐφίλησεν ἐγκαρδίως.

— Ἡσύχασε, Λαυρέντιε, ἡσύχασε, ἐξεφώνησεν ἡ μάμμη προσποιουμένη τρόμον, θὰ μὲ συντρίψῃς. Τὰ παλαιὰ μου κόκκαλα δὲν ἐπιτρέπουν τοιαῦτα παιγνίδια.

Ὁ πρῶν στρατιώτης ἐγέλα, ἡ δὲ ἀγαθὴ γραῖα, ἀφ' οὗ συνῆλθεν, εἶπε·

— Μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ φίλημά σου εἶχεν ἄλλον προορισμὸν, καὶ νομίζω ὅτι δύναται ἡ Ἰωάννα νὰ τὸ ἀπαιτήσῃ ὡς ἴδιον ὅταν ἔλθῃ.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξέκκοιλούθει γελῶν.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἡ νεῆνις. Ἡρξατο μὲς ἡσυχὸν βῆμα ὡς πονηρὰ κόρη ἥτις φάνεται ἀγνοοῦσα τὰ διατρέχοντα. Ἡ μάμμη τὴν ἔφερε πλησίον της καὶ τὴν παρετήρησε κατὰ πρόσωπον. Ἡ Ἰωάννα ἐκυψε τὴν κεφαλὴν, ἡρυθρίασεν, ἐμεδίασε καὶ ἔμεινεν ἄφωνος.

— Λοιπὸν, κόρη μου, ἡξέυρεις κάλλιον ἴσως ἐμοῦ τί ζητεῖ ἐνταῦθα ὁ Λαυρέντιος; δὲν εἶναι ἀληθές; Εἰπέ μοι, τὸν ἀγαπᾷς;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἡξέσεν ἡ σύγχυσις τῆς Ἰωάννας ἥτις δὲν ἀπήντησε.

— Δὲν τοῦ τὸ ὁμολόγησας ἀκόμη, φαίνεται. Τόσον καλλίτερα, τέκνον μου. Ἀλλὰ τώρα δύνασαι νὰ τὸ εἶπῃς, ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃς ἄλλας ἰδέας. Καὶ ἐγὼ ὅταν ἤμην νέα, κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελον στέρξει νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιον ἄλλων τὸ αἰσθημα τὸ ὁποῖον ἤθελον κατὰ πρῶτον νὰ ἐκφράσω εἰς τὸν πάππον σου. Θὰ μεταβάλλω τὴν ἐρώτησίν μου. Ὁ Λαυρέντιος σοὶ ἀρέσκει;

— Μάλιστα, μάμμη μου.

— Πολὺ καλὰ, τέκνα μου, στεφανωθῆτε. Λαυρέντιε, σὲ βεβαίω ὅτι θὰ ἔχῃς καλὴν καὶ ἀξίαν γυναῖκα. Σὺ δὲ, κόρη μου, θέλεις ἐννοῇσαι ἀπὸ τὰ λόγια τῶν ἄλλων κορασίων, ὅταν μάθουν τὴν τύχην σου, ὅτι ὁ Λαυρέντιος ἦτον ἐπιζήτητος γαμβρός.

Καθὰ προέβλεπεν ἡ μάμμη, πολλὰ ἐλέχθησαν εἰς τὸ χωρίον ἅμα διεδόθη ὁ ἀρραβὼν, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἦτον ὁμολογουμένως ἡ φρονιμωτέρα καὶ ἡ ὠραιότερα πασῶν τῶν νεανίδων, ὥστε αἱ καὶ γλῶσσαι ἠναγκάσθησαν νὰ σιωπῶσι· καὶ οἱ γάμοι ἐτελεσθῆσαν ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει.

Ὅλίγους μῆνας μετὰ τὸν γάμον, ἡ ἀγαθὴ μάμμη ἀπεκοιμήθη ὑπνὸν αἰώνιον· ἀφῆκε δὲ μικρὰν κληρονομίαν εἰς τὸ νεαρὸν ζεύγος.

— Δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ κάμω εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ἀφ' οὗ εἰσθε εὐτυχεῖς, εἶπε πρὶν ἀποθάνῃ· θὰ εὗρητε ὀλίγα χρήματα καὶ σὰς συμβουλεύω, τέκνα μου, νὰ ἀγοράσητε γῆν. Διατηρήσατε πάντοτε τιμιότητα καὶ καλὴν ψυχὴν, ἵνα δυνηθῶ νὰ σὰς εἶπω: Καλὴ ἀντάμωσις εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ Λαυρέντιος ἠγόρασε μικρὸν ἀγρὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἔκτισε φαιδρὰν καὶ λευκὴν οἰκίαν. Φρονίμως ποιῶν, διετήρησε καὶ τὴν θέσιν του εἰς τὸν σιδηρόδρομον, ὥστε τὰ πράγματα εἶχον κατ' εὐχὴν διὰ τὸ χαρούμενον ἀνδρόγυνον.

Τοσοῦτον καλῶς μάλιστα εἶχον, ὥστε ἡ μέραν τινὰ ἡ Ἰωάννα εἰδοποίησε τὸν σύζυγόν της ὅτι ἔμελλε νὰ γίνῃ μήτηρ. Ὅποια χαρὰ! ἔμελλον νὰ ἀποκτήσωσι τέκνον!

— Θὰ ἦναι υἱός; ἔλεγεν ὁ Λαυρέντιος, καὶ ἡ χαρὰ του δὲν εἶχε πλέον ὅρια.

Κατὰ τὰς ὥρας τῆς ὑπηρεσίας, ὅταν διέβαινον αἱ ἀμαξοστοιχίαι — θέαμα οὐκ ὀλίγον μονότονον, — ὁ καλὸς Λαυρέντιος διεσκέδαζεν ἀναζητῶν, μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν, νὰ διακρίνῃ ὠραῖόν τι παιδίον, καὶ ὁσάκις κατῴρθωνεν, ὡς ἐν φαντασμαγορίᾳ, νὰ ἴδῃ ξανθὴν καὶ χαρίεσσαν κερκὴν παιδίου, ἀνέκραζε καθ' ἑαυτόν·

— Τοιοῦτος βεβαίως θὰ ἦναι!

Ἄμα εὗρισκε στιγμὴν ἐλευθεράν, ἡ μόνη του φροντίς ὑπῆρχεν ἡ ἀναζήτησις ὀνόματος διὰ τὸν υἱόν του· ἤθελεν ὄνομα ἀνύπαρκτον, φαντασιώδες, ἐξαισίον, ὄνομα ἐκφράζον τὴν ἄμετρον ἀγάπην τῶν γονέων πρὸς τὸ ἄγνωστον εἰσέτι τέκνον. Καθ' ἑκάστην μετέβαλλε γνώμην ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου, καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἀπεδέχετο καὶ ἔπειτα ἀπέριπτε τὰ μᾶλλον παράδοξα ὀνόματα.

Ἡ δὲ Ἰωάννα μέχρις ὑπερβολῆς συνεμερίζετο τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνδρός της.

Ἐφθασεν ὅμως ἡ ὥρα τοῦ τακετοῦ, πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ ὁ Λαυρέντιος τὸ ὄνομα τοῦ διαδόχου.

Ἄλλαι φροντίδες τὸν ἀπασχόλησαν τότε, ὥς ὅτου εὗρε μαῖαν, ἱατρὸν, φάρμακα κτλ. Εὐτυχῶς,

δὲν ἤργησε νὰ παρουσιασθῇ τὸ ποθούμενον βρέφος, ἀλλ' οἱμοὶ! ἦτον κόρη! Ἀναμφιβόλως ἡ Θεία Πρόνοια ἐλυπήθη τὸν Λαυρέντιον, ὅστις ἤθελε παραφρονῆσαι ἐκ τῆς χαρᾶς, ἐὰν συνεπληροῦτο κατὰ πάντα ἡ ἐπιθυμία του.

Ἐπειδὴ διηγοῦμεθα ἀληθινὰ συμβεβηκότα, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ νέος πατὴρ ἐδέχθη ψυχρότατα τὴν θυγατέρα του. Οὐδέποτε εἶχεν ἄλλοτε παρατηρήσει βρέφος, ἡ δὲ νεογέννητος τῷ ἐφάνη μικρὰ, κατακόκκινη, ἄσχημος, ἐνὶ λόγῳ καθ' ὅλα ἀναξία τοιοῦτου πατρός.

Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα ἔτρεφεν ὅλους ἀντιθέτους ἰδέας· δὲν ἔλεγε τίποτε, διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν σύζυγον, ἐνδομύχως ὅμως ἔχαιρε διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ θυγατρίου της.

— Πῶς θὰ τὴν ὀνομάσωμεν; ἠρώτησεν.

— Ἀ! ὅπως θέλεις.

Ἡ εὐτυχὴς μήτηρ εἶχεν ἀποφασίσει καὶ προετοιμάσει τὰ πάντα· εἶπε τὰ ὀνόματα ὅπως ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ δημαρχεῖον καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ὅλα ἐγένοντο ἐν τάξει.

Μικρὸς ἡσθάνθη ὁ Λαυρέντιος τὴν ματαίωσιν τῶν ἐλπίδων του, καὶ μόνον μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινὸς διεσκέδασθη ἡ λύπη του. Ἄλλ' ὁ καιρὸς παρήρχετο καὶ διὰ τὴν μικρὰν κόρην, ἥτις καθ' ἑκάστην ἀνεπτύσσετο· μόλις δὲ συνεπλήρωσε τὸ πρῶτόν της ἔτος καὶ συγχρόνως περιεπάτησε τὰ πρῶτα βήματα καὶ εἶπε τὴν λέξιν παπᾶ, τοσοῦτον χαριέντως, ὥστε ὁ Λαυρέντιος, λησμονήσας τὴν ὀργὴν του, ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐφίλησεν ἐπανειλημμένως τὰς ἀνθηρὰς παρειὰς καὶ τὰ ῥοδόχροα χεῖλη τοῦ ξανθοῦ ἀγγέλου. Ἡ Ἰωάννα ἠρυθρίασεν ἐκ τῆς χαρᾶς· ἔκτοτε δὲ πατὴρ καὶ μήτηρ ἡμιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὴν πρὸς τὸ τέκνον ἀδυναμίαν. Ὅφειλον ὅμως νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ μικρὸς δαίμων δὲν κατεχράσθη τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, καὶ ὅτι ἐκοσμεῖτο δι' ὅλων τῶν θελητῶν τῶν καθιστώντων τοσοῦτον ἀξιαγάπητα τὰ παιδιά εἰς ἡλικίαν δύο καὶ τριῶν ἐτῶν.

Οἱ φίλοι καὶ οἱ γείτονες ἐθαύμαζον, ὅχι ὀλιγώτερον τῶν γονέων, τὸ πνεῦμα, τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν εὐφυΐαν τῆς Μαρκέλλας, διότι Μαρκέλλαν τὴν εἶχε βαπτίσει ἡ μήτηρ της.

Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ, ὁ Λαυρέντιος, πλήρης ἀγάπης καὶ πατρικῆς ὑπερηφανείας, στρέψας πρὸς τὴν σύζυγόν του,

— Μὰ τὸν Θεόν! εἶπε, δὲν ἐννοῶ πῶς δὲν ἔδωκες εἰς τὸ παιδίον τὸ μόνον ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ φέρῃ.

— Καὶ ποῖον παρακαλῶ;

— Τὸ τῆς Ἀγάπης.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ, ἀλλ' εἴμεθα εἰς καιρὸν νὰ διορθώσωμεν τὸ σφάλμα.

Ἐκτοτε ἡ Μαρκέλλα μετωνομάσθη Ἀγάπη.

μόνον κατὰ τὰς σπανίας περιστάσεις, καθ' ἃς ἔπρεπε νὰ φανῇ τις αὐστηρὸς, ἐδίδετο εἰς αὐτὴν ὡς τιμωρία τὸ παλαιὸν τῆς ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐπρόφερον τότε δι' ὀργίλης καὶ χονδρῆς φωνῆς.

Ταχέως ἀνεπτύσσετο ἡ κόρη καὶ καθ' ἑκάστην ἡῤῥαζαν αἱ χάριτες καὶ ἡ ὡραιότης τῆς ἀξιεράστου καὶ λατρευομένης Ἀγάπης. Ἀκριβῶς ὅτε ἔλαβε χώραν τὸ ἐπόμενον φοβερὸν συμβεβηκὸς εἶχε κλείσει τὸ ἔκτον αὐτῆς ἔτος· καίτοι λίαν ἀνεπτυγμένη διανοητικῶς, οὐδόλως εἶχε χάσει τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν πρὸς τὰ παιγνίδια τάσιν, ὥστε αἱ γονεῖς δὲν ἔκρινον εὐλογον νὰ ἐλαττώσωσι τὰς θωπείας των. Ἀμφότεροι ἐφιλοτιμοῦντο ποῖος νὰ κοπιάζῃ περισσότερον ὑπηρετῶν τὸν μικρὸν τύραννον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζήτουν ὡς μόνην χάριν καὶ ἀμοιβήν, νὰ ἔχῃ νέας ἀπαιτήσεις ὅπως δυνηθῶσι νὰ τὰς ἐκπληρώσωσι. Ἡ Ἀγάπη ἦτον ἀληθῶς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὄν, ὅπερ,

«Ἀρκεῖ νὰ εὐτυχῇ ἵνα μὴ φανῇ ἀγνώμων», κατὰ τὴν ὥραίαν ἔκφρασιν τοῦ ποιητοῦ.

Ἐνόςφω ἦτον πολὺ μικρὰ, ἐφιλονέικουν ὁ Λαυρέντιος καὶ ἡ Ἰωάννα, ποῖος νὰ τὴν κρατῇ πλεῖστον χρόνον εἰς τὰς ἀγνάλας· ἀφ' οὗ δὲ ἀνεπτύχθη καὶ ἤθελεν ἄνευ ἐπικουρίας νὰ περιπατῇ, ζήτημα ἐγένετο ποῖος νὰ τὴν ὀδηγῇ ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ τέλος ἡζίου ὁ πατὴρ νὰ τὴν φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν σιδηρόδρομον ὅπως διασκεδάσῃ κατὰ τὰς ὀχληρὰς ὥρας τῆς φυλακῆς, ἡ δὲ μήτηρ ἔλεγεν ὅτι ἡ οἰκία ἦτον ἀνυπόφορος ἄνευ τῆς Ἀγάπης. Συμβιβάσατε, εἰ δυνατόν, τὰς ἀντιθέτους ταύτας ἀπαιτήσεις!

Ἡ φιλονεικία ἐλάμβανεν ἐνίοτε διαστάσεις· ἦτον ὡς ἐλαφρὸν νέφος ἐγειρόμενον αἰφνιδίως, καὶ ἴσως οὐχὶ ἀκαίρως, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἄλλως αἰωνίως αἰθρίου οὐρανοῦ τῆς εὐτυχίας αὐτῶν. Ἡ μόνη αἰτία ἦτο πάντοτε τὸ τέκνον. Ὁ Λαυρέντιος παρεπονεῖτο ὅτι δὲν ἔβλεπε τὴν θυγατέρα του, ἡ Ἰωάννα ἔλεγεν ὅτι τὴν ἐσφετερίζετο ὁ πατὴρ, καὶ τέλος ἐπανελάμβανον τὴν τριωδίαν τῶν φιλημάτων, διότι ἡ Ἀγάπη ἐχρησίμευε πάντοτε ὡς γέφυρα μεταξὺ τῶν καλῶν γονέων.

Ἀλλ' ὁ πατὴρ ἐπέμενε καθ' ἑκάστην περισσότερον, καὶ ἡ Ἰωάννα δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ ἐφύρῃ ἵνα τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἐνδίδῃ.

Πρωτὰν τινὰ ἡτοιμάζετο ὁ Λαυρέντιος σιωπηλῶς νὰ ἀπέλθῃ μετὰ τῆς κόρης του, ὅτε ἐπὶ ἁφ' ὁρᾶσάθη ἡ Ἰωάννα.

— Καὶ πῶς!... ἀνέκραξεν, ἤθελες νὰ τὴν πάρῃς... χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσης;

— Μὴ τὸ πιστεύσης, ἀπῆντησεν ὁ φύλαξ ὀλίγον στενοχωρημένος, ἤθελα νὰ παίζω. Θὰ ἐκρυπτόμεθα ὅπισθεν τῶν δένδρων διὰ νὰ σὲ ἴδωμεν νὰ μᾶς ἀναζητῇς.

— Εἰς ποῖον τὰ λέγεις αὐτά; ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα μετὰ δυσπιστίας.

— Δὲν μὲ πιστεύεις;

— Ἀκουσον Λαυρέντιε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα· ἡ Ἀγάπη μεγαλύνει καὶ γίνεται συγχρόνως ζωηροτέρα καὶ ὀλιγώτερον εὐπειθής. Θὰ καταπτήσῃ ἐπικίνδυνον νὰ πηγαίνῃ τόσον συχνὰ ἐκεῖ κάτω.

— Τί λέγεις; ἐψιθύρισε τεταραγμένος ὁ ἀγαθὸς πατήρ.

— Λέγω... λέγω... ὅτι φοβοῦμαι τὸν σιδηρόδρομόν σου, τὰς ἀμαξοστοιχίας τοῦ διαβόλου, τὰς μηχανάς, τοὺς τροχοὺς καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλεις.

— Εἶσαι τρελλή!

— Ἀφῆσέ με. Ἐγὼ δὲν ζῶ ἐνῷ ἡ κόρη μου εἶναι ἐκεῖ. Δὲν θέλω καὶ νὰ σκεφθῶ ὅτι δύναται νὰ σοῦ φύγῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ φονευθῇ ὑπὸ τῆς ἀναισθήτου ἐκείνης δυνάμεως κατὰ τῆς ὀποιᾶς, καὶ ἡ ἔχθρα σου ἀκόμη, ἔσεται μετὰ τοῦτο ἀνωφελής.

— Σιώπα! σιώπα!

— Δύναται νὰ φύγῃ ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμήν καθ' ἣν πρέπει νὰ διευθύνῃς τὴν βελόνην. Καὶ ἂν θελήσῃς ν' ἀφήσῃς τὴν θέσιν σου ὅπως τὴν σώσης, θὰ λησμονήσῃς τὸ καθῆκόν σου καὶ θὰ ἦσαι αἰτία τῶν φοβερωτέρων δυστυχημάτων.

— Ἀ! Ἰωάννα, σὲ παρακαλῶ σιώπα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ὠχρὸς καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ποτὲ δὲν εἶχε σκεφθῇ ἐπὶ τούτου καὶ ἐταράχθη βαθέως.

Δὲν ἐπέμενεν ἡ σύζυγός του. Ὁ φύλαξ ἐσιώπα συλλογιζόμενος καὶ σχεδὸν ἔντρομος. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁμῶς συνῆλθε καὶ τότε,

— Ταλαίπωρός μου Ἀγάπη! ἀνέκραξε, σφίγγων περιπαθῶς τὴν κόρην του. Εἶσαι κακὴ, Ἰωάννα, νὰ μὲ τρομάξῃς εἰς αὐτὸν τὸν βαθμόν!

Ἡ Ἰωάννα, ἥτις δὲν ἐπίστευεν οὔτε τὰ ἡμίση ἐξ ὧσων εἶπεν, ἐμειδίασε, καὶ ἡ σκηνὴ ἔληξεν ὡς πάντοτε διὰ τῶν στερεοτύπων λέξεων τοῦ Λαυρεντίου.

— Ἐλθὲ νὰ τὴν πάρῃς τὸ μεσημέρι.

III

Ἡ Ἰωάννα ἐράνη ὡς πάντοτε ἀκριβῆς.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της, ὁ Λαυρέντιος ἔμεινε μόνος εἰς τὸν οἰκίσκον του καὶ ἐνεθυμήθη χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τοὺς φόβους καὶ τὰς ἀπειλὰς τῆς συζύγου του. Κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, ἔβλεπεν ἐνώπιόν του τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς Ἀγάπης συντετριμμένην ὑπὸ τῆς ἀτμομηχανῆς· τότε δὲ ἐσφιγγε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ κάθισμά του καὶ, μὴ ἡξέυρων πλέον τί ἔκαμνεν, ἐπάλαιε δι' ὑπερφυσικῆς δυνάμεως κατὰ τοῦ φαντασιώδους κινδύνου. Ἐπραττε δηλαδὴ δυνάμει τὸ πλευρὸν μιᾶς λέμβου, ἵνα μὴ κλίνη ὑπὸ τὸν σάλον τῶν κυμάτων.

Ποτὲ δὲν εἶχεν ἀσθενήσει βάρως ἡ Ἀγάπη, ὥστε ποτὲ δὲν ἐφραντάθη ὁ Λαυρέντιος ὅτι ἡ δύνατο νὰ τὴν ἀπολέσῃ. Τώρα ὁμῶς, μεθ' ὅσων καὶ ἂν ἐπραττε, τὸν ἐβασάνιζεν ἡ ἰδέα αὕτη,

καὶ πολὺς καιρὸς παρήλθε πρὶν ἡσυχάσῃ ὁ νοῦς του. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης καταστάσεως ὑπῆρξεν ἐκεῖνον, ὅπερ προέβλεπεν ἴσως καὶ ἀνατιροῦντος ἐπεθύμει ἡ Ἰωάννα· σπανίως μόνον ἐζήτει νὰ παραλάβῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

Καὶ ὅταν τὴν εἶχεν ἐκεῖ, τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἀπομακρυνῇ· ἐφῆρετο παρὰ τὸ σύνθημα αὐστηρῶς πρὸς τὸ ἀθῶον κοράσιον, τὸ ὁποῖον οὐδόλως ἐνόει κατὰ τί ἐπταίσειν ὥστε νὰ περιορίζεται τοσοῦτον ἀδίκως.

Ἐνίοτε, ὅταν διήρχετο ὡς ἀστραπὴ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐνώπιον τοῦ φύλακος, παρετήρει οὗτος τὸν φοβερὸν ὄγκον ἀπομακρυνόμενον μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ἐπειτα δὲ μετέφερε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς λεπτῆς μορφῆς τῆς Ἀγάπης του, τῆς ἐκ τῆς σαρκὸς του γεννηθείσης, καὶ ὁ δυστυχὴς ἔτρεμεν δλόκληρος. Τότε ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην του τὰς θρησκευτικὰς τῆς νεότητος πεποιθήσεις· ὡς εἶχε τοσάκις ἀπαρνηθῇ ἑκτοτε· τῶρα δὲ, μετὰ νέας ζήσεως, παρεδέχετο τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, προπάντων ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῆς Ἀγάπης.

— Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ἀπολέσω δλόκληρον, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Ὅλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως κατεπραῦνθησαν οἱ φόβοι του καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται λογικῶς.

— Ἡ μικρὰ, ἔλεγεν, εἶναι ἐξοικειωμένη ἀληθῶς πρὸς τὴν διάβασιν τῶν ἀμαξοστοιχιῶν. Ἐπίσης ἀληθὲς εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν ἐφοβήθη, ἀλλ' εἶναι ἀρεστὰ μεγάλη νὰ ἐννοήσῃ τὸν κίνδυνον, καὶ προσέτι τρέμει νὰ μὲ φέρῃ εἰς ἀνησυχίαν. Εἶμαι τρελλὸς νὰ ταραττώμαι οὕτως ἕνεκα χιμαρικῶν φόβων.

Ἐπὶ τοσοῦτον ὀλιγόστευσαν αἱ ἀνησυχίαι του, ὥστε τρεῖς ἐβδομάδας μετὰ ταῦτα, ὁ Λαυρέντιος σπανίως μόνον ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην του τὴν οὐμίαν, ἥτις τοσοῦτον βαθέως τὸν εἶχε ταραξεί προτοῦ.

Ἐσπέραν τινὰ διεδόθη εἰς τὸ χωρίον ὅτι δυστύχημά τι συνέβη εἰς τὸν παρακείμενον σταθμόν· ἔλεγον ὅτι εἰς τῶν ἐργατῶν κατεσυνετρίβη ὑπὸ τῆς κατ' εὐθείαν ἀμαξοστοιχίας. Ἡ Ἰωάννα ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τοῦ συμβεβηκότος παρὰ τοῦ συζύγου της ἐνῶ εἰδείπουν.

— Εἶναι ἀληθές, ἠρώτησεν, ὅτι ἐφονεύθη ὁ Σίμων;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Πῶς γίνεται; ὅλος ὁ κόσμος τὸ λέγει.

— Ὁ κόσμος ἀπατάται. Διέτρεξε μέγαν κίνδυνον ὁ Σίμων, ἀλλ' ἐσώθη χάρις εἰς τὴν ἀξιοθαύμαστόν του ἀταραξίαν.

Ἡ Ἀγάπη μετέφερε τὸ βλέμμα της ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον τῶν γονέων καὶ ἤκουε μετὰ προσοχῆς. Ἐλαμπὸν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὡς φλόγες καὶ κυρίως πρὸς τὸν πατέρα ἠτένιζε.

— Λοιπὸν δὲν ἀπέθανεν; ἠρώτησε πάλιν ἡ Ἰωάννα.

— Οὔτε ἀπέθανεν, οὔτε ἐπληρώθη. Καὶ ὅμως δλόκληρος ἡ ἀμαξοστοιχία διήλθεν ἐπάνω του.

— Καὶ πῶς;

— Ὡ! ὑπάρχουσι παρόμοια παραδείγματα. Ὅταν εἶδεν ὁ Σίμων ὅτι ἦτον ἀργὰ πλέον ἵνα σωθῇ φεύγων, ἐρίφηθη πρηνὴς μετ' ἀκαριαίας ταχύτητος μετὰ τῶν σιδηρῶν γραμμῶν· ἀφ' οὗ δὲ διήλθεν ἡ ἀμαξοστοιχία ἡγέρθη ἀβλαβής.

— Θεέ μου! ὁποῖος φόβος!

— Εἶδον αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησα τί ἡσθάνθη. Κατὰ πρῶτον, μοι εἶπεν, ὅταν διήλθεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου ἡ μηχανή, ἡσθάνθη ὑπερβολικὴ θερμότητα, ἐπειτα δὲ μοι ἐφάνη ἀτελείωτος ὁ χρόνος, οὐδὲν ἄλλο. Ἡξέυρεις, προσέθηκεν ἡσυχῶς ὁ Λαυρέντιος, ὅτι ὁ Σίμων δὲν φοβεῖται εὐκόλως· μοι φαίνεται μάλιστα ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα.

Ἡγέρθησαν ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἔπαιζαν μέχρι νυκτὸς μετὰ τῆς Ἀγάπης ὑποκάτω τῶν μηλεῶν, τῶν ὑπισχνουμένων ἥδη πλουσίαν συγκομιδὴν καρπῶν· ἐπειτα δὲ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκλείσαν θύρας καὶ παράθυρα καὶ ἕκαστος ἀπεκοιμήθη.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡλλαξαν αἱ ὥραι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Λαυρεντίου. Ἦναγκάσθη νὰ ἐκτελῇ νυκτερινὴν φυλακὴν. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, τὴν ἐβδόμην ὥραν, ἀπεχαιρέτα τὴν ἀγαπητὴν οἰκογένειάν του καὶ μετέβαινεν εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν. Οὔτε λόγος δὲν ἐγένετο πλέον περὶ μεταβάσεως τῆς Ἀγάπης· ἡ μικρὰ κόρη δὲν εἶχε πολὺν καιρὸν διαθέσιμον μετὰ τὸ τοῦ δείπνου καὶ τῆς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως.

Ἄλλως τε καὶ ἡ Ἰωάννα ἤθελεν ἀντισταθῇ εἰς τὸ νὰ μεταβῇ νύκτωρ εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

Μ' ὅλα ταῦτα, συνέβη ἐσπέραν τινὰ τοῦ Αὐγούστου νὰ ἀσθενήσῃ αἰφνιδίως πτωχὴ τις χωρική. Πανταχόθεν ἔτρεξαν εἰς βοήθειαν· ἐκάστη γυνὴ προέτεινεν ἰδιαιτέρον φάρμακον, μέχρις ὅτου ἐφθασεν ὁ ἱατρός. Οὗτος ἐγράψε συνταγὴν, ἀλλὰ στραφείς συγχρόνως πρὸς τὰς παρούσας γυναῖκας εἶπε·

— Τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα διατάττω δὲν εὐρίσκονται παρὰ εἰς τὴν πόλιν καὶ ἡ ἀπόστασις εἶναι πολὺ μεγάλη. Ἄς ὑπάγῃ μία ἐξ ὑμῶν εἰς τὸν σταθμόν, ὅπου ὑπάρχει μικρὸν φαρμακεῖον, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μέρους μου παρὰ τοῦ σταθμάρχου ὀλίγον αἰθέρα καὶ λαύδανον. Τοιοῦτοτρόπως θέλουσιν ἐλαττωθῇ οἱ πόνοι, καὶ θὰ δυνηθῶμεν νὰ περιμένωμεν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀπεσταλμένου εἰς τὴν πόλιν. Λοιπὸν, ποῖα ἐξ ὑμῶν ἀποφασίζει νὰ ὑπάγῃ;

— Ἡ Ἰωάννα, ἡ Ἰωάννα, ἀπήντησαν ὅλοι μὲ φωνή.

Ἦτο καλὴ ἡ ἐκλογὴ, διότι ὁ Λαυρέντιος καὶ ἡ σύζυγός του ἔχαιραν τόσῃν ὑπόληψιν, ὥστε

δ σταθμάρχης δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ τὰ φάρμακα.

Ἡ νέα γυνὴ ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν ἀποστολὴν, καὶ ἀνεχώρησε κρατοῦσα τὴν Ἀγάπην ἀπὸ τῆς χειρὸς. Ἐσκέφθη νὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἴσα ἴσα κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ Μαρκέλλα ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον ζωηρά. Προετίμησεν ἐπομένως νὰ τὴν ἔχῃ πλησίον τῆς, μ' ὅλον ὅτι ἐμελλε νὰ βραδύνη ὀλίγον ἐξ αἰτίας αὐτῆς.

Ἦνα μεταβῇ εἰς τὸν σταθμὸν, ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἐνώπιον τοῦ οἰκίσκου τοῦ φύλακος. Ἦδὴ ἔδυσεν ὁ ἥλιος, καὶ μόνον πορφυρᾷ ταινίᾳ ἔμενεν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος — ὡς ἀποχαριετισμὸς τοῦ φωτοβόλου ἄστρου — διαχύνουσα λάμψιν εἰς τὸν οὐρανόν· ἀλλ' ἡ σκιά, ἐκ τῆς ἀνατολῆς ἐρχομένη, προσέβαινε ταχέως καὶ ἐκάλυπτε τὴν γῆν.

Ὁ Λαυρέντιος εἶδε τὴν σύζυγον ἐρχομένην μετὰ τῆς κόρης, καὶ ἠπόρει τίνας ἔνεκεν εὐρίσκοντο εἰς τοὺς δρόμους τοσοῦτον ἄργα. Ἄμα ἐπλησίασαν, ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ λόγον.

— Ἡ γραῖα Μαριγῶ εἶναι πολὺ ἄρρωστη καὶ μεταβαίνω εἰς τὸν σταθμὸν νὰ φέρω φάρμακα.

— Ἐνόμισα ὅτι ἐξῆλθες εἰς περίπατον.

— Διατί; ἐπειδὴ βαδίζω βραδέως;

— Μάλιστα.

— Ἡ μικρὰ δὲν δύναται ν' ἀκολουθήσῃ ὅταν βαίνω ταχύτερον, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ἀφήσω εἰς τὴν οἰκίαν μονάχην.

— Καλὰ ἔκαμες. Ἀλλ' ἀφοῦ σὲ ἀργοπορεῖ, ἄφες τὴν ἐδῶ. Θὰ τὴν κρατήσω μέχρις ὅτου ἐπανέλθῃς.

— Εὐχαρίστως.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸ κοράσιον·

— Θέλεις νὰ μείνῃς μετὰ τὸν πατέρα σου; εἶπε·

— Ναί! ναί! ἐφώναζεν ἡ Ἀγάπη κτυπῶσα τὰς χεῖρας μετὰ χαρᾶς.

Πρὸ καιροῦ δὲν εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸν οἰκίσκον καὶ ἡ ἰδέα νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἐκ νέου τὴν ἐνθουσίαν.

— Βοήθησέ την νὰ πηδήσῃ τὸ παράπηγμα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἐλα νὰ τὴν πάρῃς τότε.

— Περίμενε μίαν στιγμὴν· ἔρχεται ἁμαξοστοιχία καὶ πρέπει νὰ διευθύνω τὴν βελόνην.

Διήλθον ἐν τάξει μηχανὴ τε καὶ ἁμαξάι. Ὁ Λαυρέντιος ἦλθεν εἰς τὸ παράπηγμα, ἔλαθεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὴν μικρὰν, ἣν ἐκράτει ὑψηλὰ ἡ Ἰωάννα, καὶ ἔφερεν αὐτὴν ἀμέσως ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου, φωτισμένου ἤδη διὰ φανοῦ.

Περίξ αὐτῶν σκότος βαθὺ ἐκάλυπτε τὰς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις διασπαιρουμένης γραμμᾶς.

Ἐντὸς εἴκοσι τὸ πολὺ λεπτῶν, ἡ δύνατο ἡ Ἰωάννα νὰ μεταβῇ εἰς τὸν σταθμὸν καὶ νὰ ἐπανέλθῃ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ πατὴρ ἔπαιζε μετὰ τῆς μικροῦλας. Αὕτη δὲ ἦτο, καθὼς προεῖπομεν, εἴπερ ποτε ζωηρά· ἔθασάνιζε τὸν

μύστακα, τὴν μύτην, τὰ ὦτα τοῦ πατρὸς, ἐπὶ τὰ γόνατά του, ἐφόρει τὸν πῖλόν του καὶ ἐπὶ τέλους ἀνέβη ἐπὶ τῶν ὤμων του ὡς εὐκίνητος πίθηκος. Ἡ γλῶσσά της, οὐχ ἦττον τοῦ λοιποῦ σώματος, ἐκινεῖτο· ἔλεγε χιλίας νοστήμους ἀνοησίας, εὐφυεῖς ἀστεῖσμούς, τραγοῦδια καὶ διηγήσεις· τὸ σύνολον ἦτον ἡδὺ ὡς κελάδημα πτηνοῦ. Αἶφνης ἐπήδησε κάτω ταχεῖα ὡς γαλῆ, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ κηπάριον τοῦ φύλακος. Ὁ καλὸς Λαυρέντιος, γελῶν ὡς παιδίον, ἔτρεξε κατόπιν.

— Δὲν θὰ μὲ πιάσῃς, ἐφώναζε.

— Τώρα τὸ βλέπεις.

— Δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς.

Καὶ πάντοτε γελῶσα, διέφευγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κυνηγοῦντος Λαυρεντίου. Ὁ πατὴρ διεσκέδαζε πλειότερον αὐτῆς, διότι ἔχαιρε βλέπων τὴν χαρὰν τῆς κόρης του. Εἶχε λησμονήσει τὰ πάντα καὶ μόνον εἰς τὸ παιγνίδιον ἐπρόσεχεν.

— Ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ, ἐφώναζεν ἡ Ἀγάπη.

Καὶ ἐκεῖνος προσεποιεῖτο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν συλλάβῃ· ἡ δὲ χαρὰ τοῦ παιδίου ἐδιπλασιαζέτο.

Διὰ μιᾶς ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ δρόμου ἡ Ἀγάπη, καὶ ἠθέλησε νὰ διέλθῃ τὴν γραμμὴν. Ὁ Λαυρέντις ἀμέσως ἐφώναζε·

— Μὴ πηγαίνῃς ἐκεῖ, μικρὰ μου!

— Δὲν θὰ μὲ πιάσῃς, ἀπεκρίθη ὁ εὐχαρὶς δαίμων.

— Ἐλθὲ, ἔλθὲ ἐδῶ, εἶπεν ὁ πατὴρ.

Τὸ σκότος ἦτο βαθύ. Ὁ φύλαξ κακῶς διέκρινε τὴν κόρην του, διότι ἐθαμβοῦτο ὑπὸ τοῦ φωτὸς τοῦ φανοῦ καὶ σχεδὸν τίποτε δὲν ἐβλεπεν ἔμπροσθέν του.

— Ποῦ εἶσαι; ἥρωτησε μὲ ἀνησυχίαν.

— Εὐρὲ με, ἀπήντησε τὸ παιδίον γελῶν.

— Ἀγάπη! Ἀγάπη! δὲν παίζω πλέον· θὰ θυμώσω· ἔλθὲ ἀμέσως.

— ὦ! αὐτὰ τὰ λὲς διότι δὲν ἔμπορεῖς νὰ μὲ πιάσῃς.

— Ἐλθὲ ταχέως, θὰ σοὶ δώσω γλύκισμα.

— Δὲν λέγεις ἀλήθειαν· δὲν ἔχεις γλύκισμα· θέλεις νὰ μὲ γελάσῃς νὰ γυρίσω.

— Μάλιστα αὐτὸ θέλω. Δὲν θέλω νὰ μείνῃς ἐκεῖ. Τώρα θὰ διέλθῃ ἡ κατ' εὐθείαν ἁμαξοστοιχία. Σὲ παρακαλῶ ἔλθὲ.

— ὦ! πῶς μὲ καλοπιάνῃς. Ἀλλὰ δὲν ἀφίνω νὰ μὲ γελάσῃς· πρὸ ὀλίγου ἐπέρασεν ἡ ἁμαξοστοιχία.

— Ὑπάρχει καὶ ἄλλη.

Ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Ἀγάπη ἐφώναζε·

— Τρέξε, πατέρα, τρέξε κατόπιν μου.

Ὁ Λαυρέντιος ἠνόησεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ πράξῃ παρὰ νὰ τρέξῃ, ἀλλ' ἐν σπουδῇ νῦν, κατόπιν τῆς κόρης ἵνα τὴν ἐπαναφέρῃ πλησίον του καὶ μακρὰν τοῦ κινδύνου.

Ἐτρεξε λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου

ἤρχετο ἡ φωνὴ τοῦ πεφιλημένου τέκνου. Ἡ νύξ ἦτο ζοφερὰ, ἡ δὲ Ἀγάπη διέφευγεν ἐπιτηδεύως. Εὐτυχῶς ὅμως, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξέβαλλε μικρὰν φωνὴν κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν μικρῶν κορασίων ἅτινα μὴτε νὰ παίζωσι, μὴτε νὰ τρέξωσι δύνανται ἐν σιωπῇ. Τοῦτο ὠδήγει δλίγον τὸν ἀσθμαίνοντα πατέρα, ὅστις ἐκουράζετο ἀκολουθῶν τοὺς ἐλιγμοὺς τοῦ ἐπαναστατημένου δαίμονος.

Ὁ τρόμος τοῦ φύλακος ἤξανε, διότι ἡ ἀπειλὴ ἦν ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Μαρκέλλα ἦτον ἀληθής. Πράγματι ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἀμαξοστοιχία τὴν διακλαῖωσιν, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠδύνατο νὰ δοθῇ τὸ σημεῖον, τὸ σημεῖον ἐκείνο ὅπερ ἀντηχεῖ εἰς τὸ σκότος μὲ ἤχον γοερόν.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνωφελῶς ἐπολλαπλασίαζεν ἰκσάς καὶ διαταγὰς. Ἡ φωνὴ τοῦ ἡλλοιῶθη. Ἐπλησίαζεν ἡ ἀπαισία στιγμῇ· τὸ δὲ παιδίον ἐξηκολούθει γελῶν καὶ ἐπαναλαμβάνον πλῆρες ἰλαρότητος.

— Δὲν ἔμπορῆς νὰ μὲ πιάσης, δὲν ἔμπορῆς νὰ μὲ πιάσης.

Ἀλλ' ἐνῶ ἐπανελάμβανε τοῦτο διὰ τελευταίαν φοράν, ἠκούσθη αἶφνης ὁ πρῶτος συριγμὸς τῆς ἀτμομηχανῆς. Σχεδὸν παράφρων γενόμενος, ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἐμεινεν ἀκίνητος· δύο θύματα ἐμελλον νὰ συντριβῶσιν ἐὰν δὲν συνήρχετο ἐγκαίρως. Τί λέγω; δύο θύματα; Ἡδύνατο ἡ καταστροφή νὰ λάβῃ ἀκαταλόγιστους συνεπειάς, διότι εἰς τὸν σταθμὸν εἶχε φθάσει ἐτέρα ἀμαξοστοιχία, ἥτις περιέμενεν ἐκεῖ νὰ διέλθῃ ἡ πρώτη διὰ τῆς διακλαῖωσως· ἐὰν λοιπὸν δὲν ὑπῆρχεν ὁ φύλαξ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὅπως διευθύνῃ εἰς τὴν ὀρισμένην γραμμὴν τὴν ἐρχομένην ἀμαξοστοιχίαν, ἤθελεν αὕτη ἀφεικτως ἐπιπέσει ἐπὶ τῆς εἰς τὸν σταθμὸν εὐρισκομένης.

Ὁ κάλαμος φαίνεται ἐνίοτε μέσον διηγήσεως πολὺ βραδύ. Ὀλίγα δευτερόλεπτα ἤρκεσαν ὅπως ἐκτελεσθῶσι τὰ ἐπόμενα, ἡμεῖς δὲ θέλομεν ἀτελεύτητον χρόνον ἵνα ἐκθέσωμεν ταῦτα.

Ὁ Λαυρέντιος συνῆλθεν αἰφνιδίως ἐκ τῆς ἀναισθησίας.

— Μαρκέλλα! ἐφώνηξε διὰ βροντώδους φωνῆς.

— Ἐδῶ, πατέρα, εἰμαι ἐδῶ. Ἐλθὲ λοιπόν.

— Ταλαίπωρος! ἰδοὺ, ἔρχεται.

Τὸ κοράσιον οὐδόλως συνεκινήθη καὶ ἐξηκολούθει παίζον καὶ φωνάζον ὡς πρότερον, ἀλλ' εἰς τὰς φωνάς του ἀνταπεκρίθη ὁ συριγμὸς τῆς ἀτμομηχανῆς ἥτις ἤρχετο μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ἀνέμου.

Ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος μᾶλλον ἢ ἡ θέλησις, ὥθησε τὸν Λαυρέντιον πρὸς τὴν λαβὴν τῆς βελόνης. Ἡρπασε τὸν μοχλὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ μεταβάλλῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς μηχανῆς καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς συρομένων ἀμαξῶν.

— Ἀλλ' ὄχι! ἀνέκραξεν αἶφνης, δὲν δύναμαι νὰ θυσιάσω τὴν κόρη μου. Πρέπει νὰ τὴν

σώσω. Μαρκέλλα, Μαρκέλλα, ποῦ εἶσαι; ἐφώνηξεν ἐκ νέου προσπαθῶν νὰ διαπεράσῃ τὸ σκότος διὰ τοῦ βλέμματος.

— Εὐρέ με! καὶ πάλιν εἶπε τὸ ἀδιόρθωτον κοράσιον.

Ὁ φύλαξ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐσκέφθη νὰ ριφθῇ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ σιδηροῦ θηρίου. Ἀλλ' ὅμως τελευταία ἐλπὶς τὸν ἐσταμάτησε. Πιθανὸν ἢ Ἀγάπη νὰ μὴ εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου ἣν ἐμελλε ν' ἀκολουθήσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία.

Καὶ πάλιν ἐκύτταξε, προσέχων μετὰ παλμῶν τῆς καρδίας, καὶ τότε τὴν εἶδεν. Ὡς ἀστραπὴ διήρχοντο αἱ στιγμαὶ καὶ ἐπῆρχετο ἡ λύσις, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μὴ ποιήσω μνείαν τῆς ἀγωνίας καὶ τῶν φρικτῶν σπαρχμῶν τοῦ ἀπηλπισμένου ἐκείνου πατρός.

Τὴν εἶδεν. Ἦτον ἐκεῖ, ὀρθή. Ὁρθή, ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς γραμμῆς ἐκείνης, ἐφ' ἧς ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἡ μηχανή, ἐὰν ὁ φύλαξ, κατὰ τὸ καθήκον του, ἐκίνει τὴν βελόνην. Ἀλλὰ τότε ἐσκέφθη ὅτι ἤρκει νὰ μείνῃ ἀκίνητος ὅπως λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν ὁ σιδηροῦς ἀνεμοστρόβιλος, καὶ τὸ παιδίον θὰ ἐσώζετο.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἤθελε βεβαίως ἐπιπέσει ὡς καταιγὶς ἐπάνω εἰς τὴν ἄλλην καὶ κατακερματισθῇ ἀλλ' ἀδιάφορον! ἡ Ἀγάπη θὰ ἔζη! Τοιαῦται σκέψεις, ταχεῖαι ὡς σπινθῆρες, διήρχοντο εἰς τὸν νοῦν του.

Ἀπερίγραπτα δυστυχήματα ἐπελεύσονται, ἀναριθμητοὶ θὰ ᾖναι οἱ φονευθέντες καὶ οἱ τραυματαῖαι, εἴκοσι τοῦλάχιστον οἰκογένειαι θὰ περιέλθωσιν εἰς ἀπελπισίαν· πάντα ταῦτα εἶναι ἀληθῆ, ἀλλ' ἡ Μαρκέλλα θὰ ᾖναι ἐκτὸς κινδύνου. Θέλει γίνεαι αὐστηρὰ ἀνάκρισις καὶ ὁ φύλαξ θὰ καταδικασθῇ εἰς βαρεῖαν ποινὴν· θὰ ἀπολέσῃ τὴν ὑπόληψιν, τὴν μικρὰν του περιουσίαν, ἀλλ' ἡ κόρη του, ἡ Ἀγάπη του θὰ ζήσῃ, θὰ μεγαλώσῃ, θὰ ᾖναι εὐτυχής!

Ὡ! ἐὰν ἠξέυρετε πόσον ταχέως σκέπτεται τις εἰς τὰς τρομεράς ἐκείνας στιγμὰς!

Ἀπεφασίσθη! Ἐπρεπεν ἀφεικτως νὰ σωθῇ ἡ Ἀγάπη, διότι μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ ἐπανεέλθῃ ἡ Ἰωάννα, καὶ ἡ Ἰωάννα θὰ ἔπιπτε νεκρά, ἂν δὲν εὕρισκεν ἡ μόνον τὸ συντετριμμένον πτώμα τοῦ τέκνου τῆς.

Ἐπλησίαζεν ἡ ἀμαξοστοιχία. Δὲν ἐφαίνετο εἰσέτι ἕνεκα μεγάλης καμπύλης τοῦ δρόμου πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν διασταύρωσιν. Ἡδύνατο ἀκόμη ἡ Ἀγάπη νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐφαίνετο, ἡ δυστυχὴς, μὴ θέλουσα νὰ σαλεύσῃ. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐφάνη εἰς τὸν ἀπηλπισμένον πατέρα ὅτι ἐκείνη περιέμενε τὴν ἀμαξοστοιχίαν ὡσὰν ἤθελε νὰ προκαλέσῃ τὸν κίνδυνον.

— Μαρκέλλα! ἐπανελάβε διὰ φωνῆς πνιγμένης ἐκ τοῦ τρόμου, Μαρκέλλα, ἐλθέ. Θὰ πεθάνω.

Ἡ μικροῦλα ἐνόησε βεβαίως ὅτι ὁ πατὴρ δὲν

ἐπαιζε πλέον. Ἄλλ' ἴσως καὶ ἐκείνη ἔμενεν ἀκίνητος ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ φόβου.

Αἶφνης ἐφάνησαν οἱ δύο φανοὶ τῆς ἀτμομηχανῆς. Τετέλεσται. Τὰ δύο φῶτα, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ τέρατος ἐπλησίαζον μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα.

Ὁ Λαυρέντιος ἡσθάνθη κλονισμὸν εἰς ὁλόκληρον τὸ σῶμα, ἔπειτα ἐπῆλθε ζάλη καὶ πρὸς στιγμὴν οὐδὲν πλέον διέκρινεν.

Ἄλλ' ἡ σκέψις δὲν ἠδύνατο νὰ σταματήσει καὶ ἔτρεχε ταχύτερον τῆς μηχανῆς.

Ἐνεθυμήθη τὸν ἐντιμον αὐτοῦ στρατιωτικὸν βίον, τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἦτο πιστὸς δούλος τοῦ καθήκοντος. Ἐνεθυμήθη ὅτι τότε ἤθελε θυσιάσει ἄνευ δισταγμοῦ ἑαυτὸν καὶ ὅ,τι ἡγάπα, ἵνα ἐκτελῇ τὸ δοθὲν αὐτῷ πρόσταγμα. Εἶδε διὰ τῆς φαντασίας τὴν φοβεράν σύγκρουσιν τὴν μέλλουσαν νὰ συμβῇ εἰς τὸν σταθμὸν, καὶ τῆς ὁποίας ἤθελεν εἶναι ἐκείνος αἴτιος. Ἐκ τῶν προτέρων ἐνόμισεν ὅτι ἤκουε τὰς σπαραξικαρδίους κραυγὰς τῶν πληγωμένων καὶ τὰς οἰμωγὰς τῶν ἀποθνησκόντων.

Τί δικαίωμα δὲ εἶχεν ἐκεῖνος, τί ἦτον ὅπως θυσιάσῃ εἰς τὴν πατρικὴν του στοργὴν τοσαύτας ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις, τοσαῦτα ὄντα εὐτυχῆ... , χρήσιμα πρὸ πάντων, χρήσιμα εἰς ἄλλα τέκνα ἐπίσης ὥρατα, ἐπίσης χαριέντα καὶ ἐπίσης ἀγαπώμενα ὅσον τὸ ἐδικόν του;

Τοιοῦτον ἦτο τὸ πρόβλημα. Ἐβουθίσθη εἰς τὰς σκέψεις του, ἐνῶ ἕκαστον μῦριον τοῦ καιροῦ, μῦριον ὕπερ ἀδυνατοῦμεν νὰ μετρήσωμεν διὰ λεπτῶν καὶ δευτερολέπτων, ἕκαστον μῦριον, λέγομεν, ἔφερε πλησιέστερον τὸ ἀσθμαῖνον θηρίον οὗτινος θῦμα ἀφεύκτως ἔσονται ἢ ἡ κόρη του ἢ οἱ ἄλλοι. Ἄνευ θαύματος, ἄλλη διέξοδος δὲν ὑπῆρχεν.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὑπερίσχυσεν ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος. Μηχανικῶς πῶς ἤρπασε τὴν λαβὴν τοῦ σιδηροῦ μοχλοῦ. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἦτον ἐκεῖ, ἀσθμαίνουσα, συρίζουσα καὶ ἀπειλοῦσα. Ὁ στωϊκὸς στρατιώτης ἐνίκησε τὸν πατέρα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ἐπίσεν ἐπὶ τοῦ μοχλοῦ, μὴ ἐννοῶν σχεδὸν τί ἔπραττε... Καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία διῆλθε διὰ τῆς διασταυρώσεως.

Ὅτε ἔφθασεν ἐνώπιον τοῦ σταθμοῦ καὶ πλησίον τῆς ἐτέρας ἀμαξοστοιχίας, ἐσύριξεν ὥς ἂν ἤθελεν οὕτω νὰ ἐκφράσῃ αἰσθημα χαρᾶς διὰ τὴν ἐκφυγὴν τοῦ κινδύνου, καὶ ἐχάθη εἰς τὰ βάθη τῆς νυκτός.

Ἐθριάμβευσε τὸ καθήκον!

Ἀπολιθωμένος, κλονούμενος, ἄφωνος καὶ ἀνίσθητος ἔμενεν ὁ Λαυρέντιος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν κρατῶν εἰσέτι τὴν κατηραμένην λαβὴν διὰ τῆς ὁποίας ἐφόνευσε τὴν θυγατέρα του.

— Τώρα, ἐψιθύρισε ἐπὶ τέλους, ἤλθεν ἡ σειρά μου ν' ἀποθάνω.

Ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἡ ἐτέρα ἀμαξοστοιχία.

Προὐχώρησεν ὀλίγον, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἐσταμάτησε. Δυνατὸν σύριγμα ἀντήχησεν εἰς τὸν ἀέρα, ἡ βαρεῖα μηχανὴ ἐβόησε καὶ ἤρχισε νὰ κινῆται. Ἐκεῖνος ἀναίσθητος καὶ ἄπνους ἔμεινεν ἐκεῖ.

IV

Ἄλλ' αἶφνης, ὡς σάλπισμα χαροποιὸν, ἀντήχησεν ὀπισθεν αὐτοῦ κρυστάλλινος γέλως. Ἐστράφη, παράφρων ἐξ ἐλπίδος.

— ὦ! πόσον κακὸς εἶναι ὁ πατέρας ὁ ὁποῖος δὲν θέλει πλέον νὰ παῖξῃ μὲ τὴν Ἀγάπην του! ἔλεγε γνώστοτάτη καὶ προσφιλεῖς φωνή.

Τὸ παιδίον εὗρίσκετο μεταξὺ τῶν γονάτων τοῦ πατρός.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἠρώτησε, δὲν ἐσκέφθη κἀν νὰ ἐννοήσῃ πῶς εὗρίσκετο ἐκεῖ, πλήρες ζωῆς τὸ περιηλημένον του θυγάτριον.

ἤρπασεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του δι' ἀγρίου κινήματος, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν οἰκίσκον κρατῶν τὸν θησαυρὸν του! Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, ἔθεσε τὴν κόρην του κατὰ γῆς πλησίον τοῦ φανοῦ καὶ τὴν ἐκύτταξεν.

Ἐκείνη ἦτον. Ἐκείνη, ἡ Ἀγάπη!

Ἡ χαρὰ ὑπερέβη τὰς δυνάμεις τοῦ καλοῦ φύλακος· ἔπεσε λειπόμενος πλησίον τῆς κόρης του, ἥτις φοβηθεῖσα καὶ ἐκείνη, ἐξέβαλεν ἔντρομον φωνήν.

Ἀκριβῶς τότε ἔφθασεν ἡ Ἰωάννα. Ἦκουσε τὴν κραυγὴν τῆς Ἀγάπης καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα. Ἐπειτα, ἀνυπομονοῦσα, ἐφώνασε· Μαρκέλλα. Τὸ παιδίον ἔτρεξεν εἰς ἀπάντησίν της λέγον ἔνδακρυ·

— Μητέρα, μητέρα, φοβοῦμαι.

— Τί συνέβη;

— Ὁ πατέρας ἔπεσεν!

Ἡ Ἰωάννα ὥρμησε καὶ εὔρε τὸν σύζυγον κατὰ γῆς εἰς ἐντελὴ ἀναισθησίαν.

Ἀνέκραξε ζητοῦσα βοήθειαν καὶ εὐτυχῶς ἠκούσθη. Ἦλθον πολλοὶ, καὶ μεταξὺ ἄλλων ὁ ἱατρὸς ὅστις εὗρίσκετο εἰσέτι εἰς τὸ χωρίον, καὶ δι' ἐγκαίρου ἀφαιμαξέως ἐπανάφερε τὸν πτωχὸν πατέρα εἰς τὴν ζωὴν.

Τὴν ἐπαύριον, ὅτε ἠγέρθη ὁ Λαυρέντιος, ἡ ὄψις του ἐφόδισε τὴν Ἰωάνναν. Ἀντὶ τῶν ζωερῶν χρωμάτων τῶν παιδρυνόντων συνήθως τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου της, ὠχρότης θανάτου ἐκάλυπτε τὴν μορφήν του. Τὴν ὠχρότητα ταύτην, ἀποτέλεσμα τοῦ τρόμου τὸν ὁποῖον ἡσθάνθη, διεφύλαξε καθ' ὅλον τὸν βίον του.

Ἡ Ἰωάννα ἐζήτησε, φυσικῶς τῷ λόγῳ, νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λειποθυμίας τοῦ συζύγου της. Ὁ Λαυρέντιος ἠναγκάσθη νὰ τῇ διηγηθῇ τὸ πᾶν ἀκολούθως στραφεὶς πρὸς τὴν Ἀγάπην τὴν ἠρώτησε·

— Ἄλλ' εἰπέ μοι, τρελλοῦτσικη, πῶς κατώρθωσες νὰ μὴ συντριβῇς;

— Ἐμιμήθηκα τὸν Σίμωνα, ἀπεκρίθη.